

own campus just three years later. In May 1970 Taylor Hall served as an iconic backdrop for the tragic events that occurred when protests against the American invasion of Cambodia culminated in a fatal shooting of four unarmed students and the wounding of nine others by the Ohio National Guard. This massacre marked the symbolic climax of a decade of campus unrest.

Four decades later, in 2010, Taylor Hall was included as a 'contributing building' in a National Register of Historic Places designation of the main campus buildings and landscapes implicated in the shootings. In their application for the designation, the authors described the building as an example of 'New Formalism' rather than 'Brutalism', relying on a nomenclature put forward by Marcus Whiffen in his book *American Architecture Since 1780: A Guide to the Styles* (1969). But the massive-looking, top-heavy, concrete-and-brick building may be seen as a hybrid of both of these late-modernist tendencies. The 'Pagoda', a studio project by five architecture students completed a week before the shootings and located just southwest of Taylor Hall — an umbrella-like structure made of wood and concrete — was also included in the National Register designation as a contributing object, having served as a sighting point for the riflemen in their advance and retreat.

Thus the once vilified and subsequently beloved architecture of Brutalism found a different point of culmination

Love Brutalism / Houden van brutalisme

44

voltooid in 1967 op de campus van Kent State University in Kent, Ohio. Gebouwd voor de opleidingen journalistiek en architectuur, werd Taylor Hall ontworpen door architectenbureau Ward & Schneider, dat in Cleveland gespecialiseerd was in scholen en bibliotheken. Een interieurbeeld van vlak na de opening toont gladgeschoren architectuurstudenten ijverig aan het werk, gebogen over hun tekenplanken op de bovenste verdieping, schijnbaar niet op de hoogte van de politieke onrust die op dat moment elders in het land heerst, om nog maar te zwijgen van het onheil dat de campus van Kent State slechts drie jaar later ten deel zal vallen. In mei 1970 deed Taylor Hall dienst als iconisch decor voor de tragische gebeurtenissen, toen protesten tegen de Amerikaanse invasie van Cambodja culmineerden in een schietpartij waarbij vier ongewapende studenten gedood werden door de Ohio National Guard, en negen andere ernstig gewond. Het bloedbad markeerde de symbolische climax van een decennium vol onrust op campussen.

Vier decennia later, in 2010, werd Taylor Hall opgenomen als *contributing building* in het National Register of Historic Places vanwege de betrokkenheid van de campusgebouwen en hun omgeving bij de schietpartij. In hun aanvraag voor deze vermelding, omschreven de auteurs het gebouw als een voorbeeld van het 'nieuwe formalisme' eerder dan van 'brutalisme', waarbij ze gebruik maken van een term die Marcus Whiffen in zijn boek *American Architecture Since 1780: A Guide to the Styles* (1969) muntte. Het massief ogende, topzware, betonnen-en-bakstenen gebouw kan echter gezien worden als een

in Kent, Ohio — memorialised there neither as an aesthetic or an ethical approach to architecture, but rather as a historical witness and an unwittingly apt scenography for brutal political events.

A previous version of this essay was published in: Maristella Casciato and Emilie d'Orgeix (eds.), *Modern Architectures: The Rise of a Heritage* (Waver: Mardaga, 2012), 37–42.

hybride mengeling van deze twee laat modernistische tendensen. De 'Pagoda', een atelierproject van vijf architectuurstudenten, dat werd voltooid een week voor de schietpartij en net ten zuidwesten van Taylor Hall was neergezet — een paraplu-achtige structuur van hout en beton — werd ook opgenomen in het National Register, omdat de schutters het als basis hadden gebruikt toen ze aanvielen en zich weer terugtrokken.

De ooit zo belasterde en dan weer geliefde architectuur van het brutalisme bereikte dus een ander culminatiepunt in Kent, Ohio — herdacht niet omwille van een esthetische of ethische architectuuraanpak, maar eerder als een historische getuige, en een ongewild geschikte scenografie voor brutale politieke gebeurtenissen.

Een eerdere versie van dit essay verscheen in: Maristella Casciato en Emilie d'Orgeix (red.), *Modern Architectures: The Rise of a Heritage* (Waver: Mardaga, 2012), 37–42.

Vertaling: Christophe Van Gerrewey

Chloé Macary–Carney

Dissent at the LACMA 'by Minor People Who Don't Matter'

oase 108

45

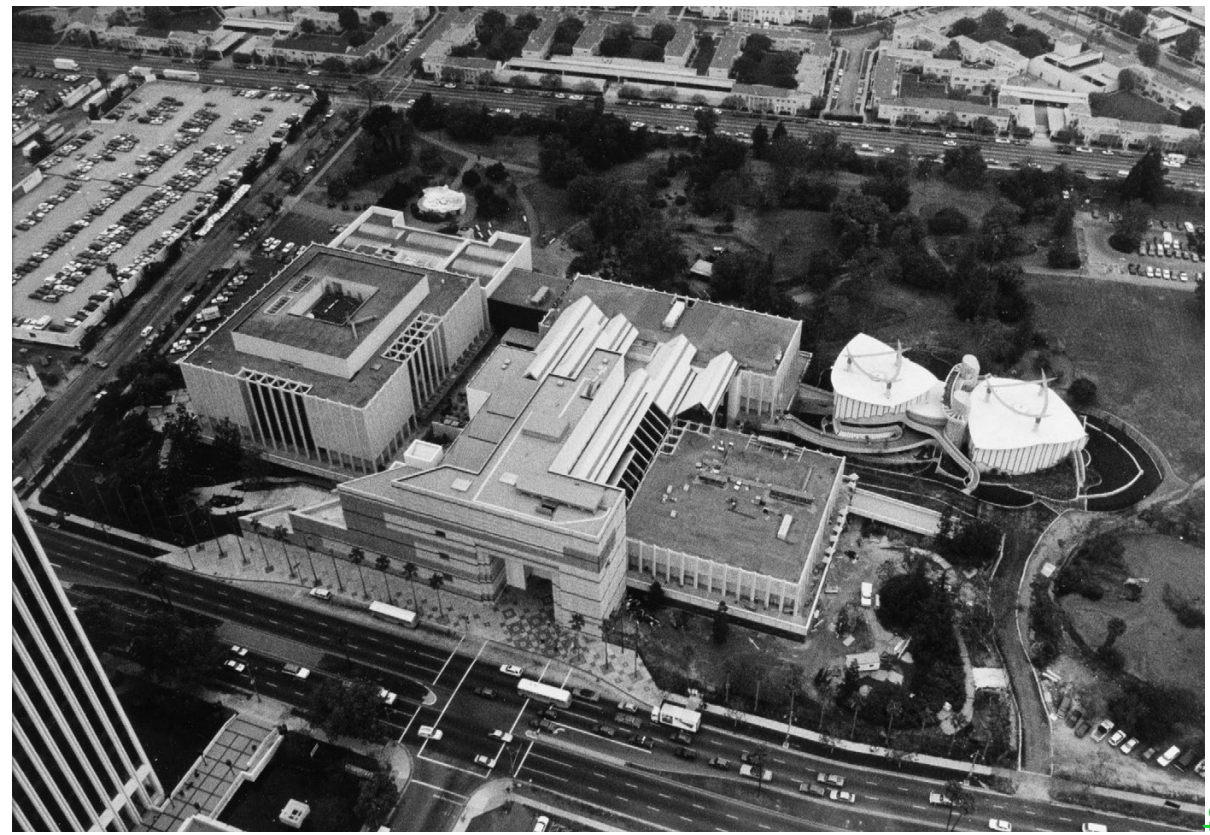
Opstand aan het LACMA 'door wat mensen die er niet toe doen'

**Aerial image of the LACMA campus/
Luchtfoto van de LACMA-campus, c. 1986.**

**Demolition of Pereira's LACMA in May 2020 with Bruce Goff's Japanese Pavilion in the background, not to be demolished in Zumthor's plan/
Sloop van Pereira's LACMA in mei 2020, met op de achtergrond het Japanse Paviljoen van Bruce Goff, dat in het plan van Zumthor niet wordt gesloopt.**

An aerial image of the LACMA campus/ Luchtfoto van de LACMA-campus, c. 1965.

Chloé Macary-Carney

Since the first Hollywood production company opened its doors in 1911, Los Angeles has been a city ruled by the vanities of fragile egos. Unfortunately, the architectural legacy of the city has not been immune to this malady. The story of the Los Angeles County Museum of Art exemplifies the consequence of designing the city by and for the glorification of the privileged class.

On 30 March 1965, with the usual spectacle of a Hollywood movie premiere, the museum opened its doors on Wiltshire Boulevard, marking 'a cultural coming of age' for the art-starved city.¹ Since 1913, a Beaux-Arts style building by Hudson and Munsell in Exposition Park had housed the county's museums of History, Science and Art, crammed under one roof. In 1958, after years of struggling to coexist, they agreed to separate and create an entirely new art museum to symbolise the cultural rise of 'LA'.² It would be built in Hancock Park, on a vast dried-up oil field, dotted with puddles of bubbling tar.

The museum needed donors' funding. In exchange for \$2 million, philanthropist Howard Ahmanson was promised naming rights while unbeknownst to him Norton Simon, fervently opposed to naming the public institution after private donors, had already given \$1 million to launch it. Politically well connected, Ahmanson could not be questioned. The first of many compromises had to be made: the museum would be composed of three buildings instead of one, the largest named after him, while the whole

institution would be called the Los Angeles County Museum of Art.

Instead of selecting an internationally recognised designer, the board settled for LA local William Pereira, a relatively conventional modern architect. LACMA's director had proposed Mies van der Rohe, but Ahmanson refused. He believed the German architect's Houston Museum of Fine Arts was 'very bad', making it clear from the start that this new landmark would not be designed with the public's interest in mind, but rather according to the whims and egos of the wealthy.³

Despite the excitement that came along with the opening night, the building was not well received; 'the total impact is singularly oppressive', commented one critic.⁴ Another felt the complex represented 'a longing to re-create a world that actually never existed, except in the disconnected images of neighboring Hollywood'.⁵ Similar in design to New York's Lincoln Center, Pereira's plan was judged too bland while striving too hard for recognition by imitating the prestigious rivals of the East Coast.⁶

Not long after, problems began to arise. Inflammable gases started infiltrating Pereira's central fountain, originally meant to reunite the three independent buildings. As a result, only nine years after the opening, this pivotal water feature is replaced with a dry sculpture garden, thus inaugurating an endless state of flux. Five years later, the incessant mutation continued when office and conservation

Sinds het eerste Hollywood productiebedrijf in 1911 zijn deuren opende, is Los Angeles een stad die geregeerd wordt door de ijdelheid van fragiele ego's. Helaas is de architectonische erfenis van de stad niet immuun voor deze kwaal. Het verhaal van het Los Angeles County Museum of Art (LACMA) illustreert het gevolg van het ontwerpen van de stad door en voor de verheerlijking van de bevoorrechte klasse.

Op 30 maart 1965, met het gebruikelijke spektakel van een Hollywoodfilmpremière, opende het museum zijn deuren op Wiltshire Boulevard, waarmee het 'een culturele ontwikkeling' markeerde voor de naar kunst smachtende stad.¹ Sinds 1913 had een gebouw in de Beaux-Arts stijl van Hudson en Munsell in Exposition Park de musea voor geschiedenis, wetenschap en kunst van het district onder één dak gehuisvest. In 1958, na jaren van strijd om het naast elkaar te kunnen uithouden, kwamen ze overeen zich op te splitsen en een geheel nieuw kunstmuseum te vestigen om de culturele opkomst van 'LA' te symboliseren.² Het zou worden gebouwd in Hancock Park, op een groot uitgeput olieveld, bezaaid met plassen borrelend teer.

Het museum had de financiering van donateurs nodig. In ruil voor 2 miljoen dollar werd aan filantroop Howard Ahmanson beloofd dat het museum zijn naam zou dragen, waarbij hem niet werd verteld dat Norton Simon, die er fel tegen gekant was dat openbare instellingen vernoemd werden naar hun particuliere donateurs, al 1 miljoen dollar had geschonken om het plan te lanceren. Doordat Ahmanson

goede connecties in hoge politieke kringen had, kon men niet om hem heen. Het eerste van vele compromissen moest worden gesloten: het museum besloeg drie gebouwen in plaats van één, het grootste gebouw werd naar hem vernoemd, terwijl de hele instelling de naam Los Angeles County Museum of Art meekreeg.

In plaats van een internationaal erkende ontwerper aan te stellen, benaderde het bestuur lokale architect William Pereira, een nogal conventionele moderne architect. De directeur van LACMA had Mies van der Rohe voorgesteld, maar Ahmanson weigerde. Hij vond het Houston Museum of Fine Arts van de Duitse architect 'erg slecht' en maakte van meet af aan duidelijk dat deze nieuwe mijlpaal niet zou worden ontworpen in het belang van het publiek, maar volgens de grillen en ego's van de rijken.³

Ondanks de opwindende van de openingsavond werd het gebouw niet goed ontvangen. 'Het totale effect is bijzonder beklemmend,' aldus een criticus.⁴ Een ander vond het complex 'een verlangen om een wereld te herscheppen die eigenlijk nooit heeft bestaan, behalve in de wereldvreemde beelden van het naburige Hollywood'.⁵ Qua ontwerp vergelijkbaar met het ontwerp voor het New Yorkse Lincoln Center, werd het plan van Pereira saai bevonden. Men oordeelde dat het te hard streefde naar erkenning door het imiteren van de prestigieuze rivalen van de oostkust.⁶

Niet lang daarna begonnen de problemen. Ontvlambare gassen begonnen door te dringen in de centrale fontein van Pereira, die oorspronkelijk bedoeld was om de drie onafhan-

spaces were added. A decade later, Hardy Holzman Pfeiffer and Associates came in to add even more gallery space and after another ten years, the pavilion for Japanese Art designed by Bruce Goff appeared. Six years after that, the LACMA acquired the neighbouring 1939 May Company streamline modern department store and in 2008, Renzo Piano drafted the museum of billionaires Eli and Edythe Broad, as well as the pavilion of Fiji Water owners, Lynda and Stewart Resnick, the bundle topped off with the BP grand entrance.

The LACMA's expansion was perpetuated via the successive addition of heterogeneous edifices. The encyclopaedic museum of over 80,000 m² has become unique in its spatial composition and architectural eclecticism, offering visitors a walk through the historical periods of LA, dotted with the names of the wealthy men (and occasionally their wives) who have left their mark on the city with 'great strides . . . but never quite fulfilling [the] potential or the expectations of the art community'.⁷

In 2009, word suddenly comes out that the recently appointed director Michael Govan is planning a building with Peter Zumthor.⁸ The Swiss architect will draw up a brand-new edifice but will also demolish Pereira's design to create a harmonious museum, reuniting all collections under one roof. The announcement is made without images, floor plans or programme specs. The public is caught off guard and critics are left wanting more.

kelijke gebouwen te verenigen. Als gevolg daarvan is deze centrale waterpartij negen jaar na oplevering vervangen door een beeldentuin, waarmee een eindeloze reeks van veranderingen aan het complex werd ingezet. Vijf jaar later werden er kantoorruimte en kamers voor conservatoren toegevoegd. Tien jaar daarna werden Hardy Holzman Pfeiffer and Associates binnengehaald om nog meer tentoonstellingsruimte toe te voegen en weer een decennium later verscheen het door Bruce Goff ontworpen paviljoen voor Japanse kunst. Zes jaar daarna verwierf het LACMA het naburige gestroomlijnde warehouse uit 1939 van de May Company en in 2008 ontwierp Renzo Piano het museum van miljardairs Eli en Edythe Broad, evenals het paviljoen van de eigenaars van Fiji Water, Lynda en Stewart Resnick. De grootste entree van oliemaatschappij BP maakte het feest compleet.

De uitbreidingen van het LACMA werden alsmaar voortgezet met allerlei heterogene toevoegingen. Het encyclopedische museum van meer dan 80.000 m² is uniek in zijn ruimtelijke samenstelling en architectonisch eclecticisme en biedt bezoekers een wandeling door de geschiedenis van Los Angeles, bezaaid met de namen van de rijke mannen (en soms hun vrouwen) die hun stempel op de stad hebben gedrukt en 'grote stappen [hebben gezet die] nooit helemaal voldoen aan [het] potentieel of de verwachtingen van de kunstgemeenschap'.⁷

In 2009 wordt plotseling bekend dat de net benoemde directeur Michael Govan samen met Peter Zumthor een nieuw gebouw aan het plannen is.⁸ De Zwitserse architect zal een

In May of 2013, the price for demolishing the LACMA to rebuild it anew is set at 650 million dollars.⁹ Thus, the controversy appears, with 'one side arguing for the importance of preserving the mid-century modern architecture and the [other] citing the need for a streamlined and unified group of buildings'.¹⁰ The veil is lifted one month later with 'The Presence of the Past', an exhibition

1	Noelene Clark, 'LACMA's 50 years on Miracle Mile', <i>Los Angeles Times</i> (2015).	6	Staci Steinberger, 'History and Future of a Museum in a Park', <i>LACMA Unframed</i> , 26 June 2013.
2	Suzanne Muchnic, <i>LACMA so Far: Portrait of a Museum in the Making</i> (San Marino: Huntington Library, Art Collections and Botanical Gardens, 2015), 67.	7	Clark, 'LACMA's 50 Years', op. cit. (note 1), vii.
3	Ibid.	8	Bonnie Churchill, 'Swiss Architect Wins Prized Pritzker Award', <i>The Christian Science Monitor</i> , 13 April 2009.
4	Katherine Kuh, 'Los Angeles: The New Museum', in: Clark, 'LACMA's 50 Years', op. cit. (note 1), 77-78.	9	Christopher Hawthorne, 'LACMA Draws Up Ambitious Plans for a \$650 Million New Look', <i>Los Angeles Times</i> , 1 May 2013.
5	John Entenza, 'Notes in Passing' in: Clark, 'LACMA's 50 Years', op. cit. (note 1), 78.	10	Cat Garcia Menocal, 'Peter Zumthor to Redesign the Los Angeles County Museum of Art Campus', <i>Design Boom</i> , 2 May 2013.

splinternieuw bouwwerk ontwerpen, maar zal ook het gebouw van Pereira afbreken om een harmonieus museum te creëren, dat alle collecties onder één dak verenigt. De aankondiging wordt gedaan zonder afbeeldingen, plattegronden of programmaspecificaties. Het publiek wordt verrast en de critici willen meer weten.

In mei 2013 wordt het bedrag voor de sloop en nieuwbouw van het LACMA vastgesteld op 650 miljoen dollar.⁹ Zo ontpopt zich de controverse, waarbij 'de ene kant pleit voor het belang van het behoud van de moderne *fifties* architectuur

1	Noelene Clark, 'LACMA's 50 Years on Miracle Mile', <i>Los Angeles Times</i> , 9 april 2015.	6	Staci Steinberger, 'History and Future of a Museum in a Park', <i>LACMA Unframed</i> , 26 juni 2013.
2	Suzanne Muchnic, <i>LACMA So Far: Portrait of a Museum in the Making</i> (San Marino: Huntington Library, Art Collections and Botanical Gardens, 2015), 67.	7	Clark, 'LACMA's 50 Years', op. cit. (noot 1), vii.
3	Ibid.	8	Bonnie Churchill, 'Swiss Architect Wins Prized Pritzker Award', <i>The Christian Science Monitor</i> , 13 april 2009.
4	Katherine Kuh, 'Los Angeles: The New Museum', in: Clark, 'LACMA's 50 Years', op. cit. (noot 1), 77-78.	9	Christopher Hawthorne, 'LACMA Draws Up Ambitious Plans for a \$650 Million New Look', <i>Los Angeles Times</i> , 1 mei 2013.
5	John Entenza, 'Notes in Passing', in: Clark, 'LACMA's 50 Years', op. cit. (noot 1), 78.		

presenting images and a huge physical model of the master plan. Despite the budget and the publicity's scale, not one floor plan is shown. By means of a revisionist view of history, Zumthor's proposal is injected into the story of the LACMA, as if all the institution's past had led us to the moment when the Swiss architect would bestow upon LA his massive, oozing structure. Meanwhile, in Nevada, an exhibition dedicated to William Pereira opens its doors to showcase the work of the 'Modernist Maverick', hence constructing the idea of a heritage value inherent in his work and the soon-to-be-demolished LACMA.¹¹ These opposing storylines added fuel to the controversy as opinions for and against the project began to surface, with the majority opposed. The project was dubbed the 'black flower', then the ominous 'blob'.¹² The intention was to replace the original LACMA with a two-storey, organic form, featuring 360-degree views facing on-site pits of liquid bubbling tar that inspired the plan to represent LA's vibrant art scene with a black mass.¹³

Complaints in articles or public discussions seeped into the design. In 2016, new renders feature a novel element proposed as a response to concerns regarding the lack of space for the existing collections: a bridge of exhibition galleries, crossing over the historical 'Miracle Mile' and touching down on a small piece of land belonging to the museum, at the corner of Wiltshire and Spaulding. The renders are denounced by critics for hiding important details

Dissent at the LACMA / Opstand aan het LACMA

en de [andere] de noodzaak van een gestroomlijnde en verenigde groep gebouwen aanvoert.¹⁰ De sluier wordt een maand later opgelicht in de tentoonstelling 'The Presence of the Past', met beelden en een grote maquette van het masterplan. Ondanks het budget en de schaal van de publiciteit wordt er geen enkele plattegrond getoond. Door middel van een revisionistische kijk op de geschiedenis wordt het voorstel van Zumthor in het verhaal van LACMA geïnjecteerd, alsof het verleden van de instelling ons naar het moment had geleid waarop de Zwitserse architect zijn enorme, sijpelende structuur aan Los Angeles zou schenken. Ondertussen opent in Nevada een tentoonstelling gewijd aan William Pereira haar deuren. Het tonen van het werk van de 'Modernist Maverick' geeft bestaansrecht aan het idee dat zijn werk en het binnenkort te slopen LACMA erfgoedwaarde bezitten.¹¹ Deze tegenstrijdige verhaallijnen wakkeren de vlammen van de controversie aan en de meningen voor en tegen het project beginnen naar boven te komen, met een meerderheid tegen. Het voorstel van Zumthor wordt de *black flower* genoemd en vervolgens, enigszins onheilspellend, de *blob*.¹² Het is de bedoeling om het oorspronkelijke LACMA te vervangen door een organische vorm met twee verdiepingen die 360 graden uitzicht bieden op de borrelende *tar pits* die het plan inspireerden. De levendige kunstscene van Los Angeles zou via een zwarte massa gerepresenteerd worden.¹³

Klachten in artikelen of openbare discussies sijpelen door in het ontwerp. In 2016 worden nieuwe plannen voorgesteld

with striking images to keep donors titillated.¹⁴ Their lack of information and transparency are called out in the press.¹⁵ Floor plans are never shared; instead, vague renderings are publicised to keep the public in the dark while pulling in the donors necessary to finance the project. A year later, new images show the project has changed again: as a slight homage to the landscapes of the West, the blob has become beige. Zumthor explains: 'If I'm lucky the building will be like some kind of an Inca temple that's always been in the sand and now they've excavated it — a really old piece that's always been there.'¹⁶ While interviewing the architect, critic Christopher Hawthorne mentions the resemblance to Wright's proverbial sand-coloured concrete blocks. Zumthor ponders this remark and during the ensuing public lecture, his discourse integrates the critic's commentary as 'he referred to Wright's L.A. designs in concrete as the kind of thing he hoped to achieve'.¹⁷ Like a movie studio backdrop changing for a new scene, the blob is henceforth the 'Inca temple'.¹⁸ Regardless, the renderings are incapable of mitigating the reality of such a project, whose goal is partly that of demolishing the original edifice while bridging a historically significant boulevard. In a campaign to win over the media's support, the museum publishes an interview between Zumthor and Govan sympathetically explaining their intentions.¹⁹ Despite some support for the new beige, historian Robert Winter calls the project out, declaring it 'Trumpitecture'.²⁰

als antwoord op de bezorgdheid over het gebrek aan ruimte voor de bestaande collecties: een brug van tentoonstellingszalen over de historische Miracle Mile heen, die landt op een klein stukje grond dat bij het museum hoort, op de hoek van Wiltshire en Spaulding. Critici hekelen de nieuwe plannen, omdat ze belangrijke details verbergen achter imponerende beelden om de donateurs te prikkelen.¹⁴ Hun gebrek aan informatie en transparantie wordt in de pers aangekaart.¹⁵ De plattegronden worden nooit gedeeld. In plaats daarvan worden vage weergaven openbaar gemaakt om het publiek in het ongewisse te laten, terwijl de donateurs die nodig zijn voor de financiering van het project worden binnen gehengeld. Een jaar later laten nieuwe beelden zien dat het project weer is veranderd: als lichte hommage aan de landschappen van het westen is de blob beige geworden. Zumthor legt uit: 'Als ik geluk heb, ziet het gebouw eruit als een soort Incatempel die altijd in het zand heeft gelegen en nu is opgegraven — een echt oud ding dat er altijd al is geweest.'¹⁶ In het interview met de architect noemt criticus Christopher Hawthorne de gelijkenis met de spreekwoordelijke zandkleurige betonblokken van Wright. Zumthor neemt deze opmerking tot zich en in de daaropvolgende openbare lezing integreert hij het commentaar van de criticus door te verwijzen 'naar Wright's L.A. ontwerpen in beton als het soort ding dat hij hoopte te bereiken'.¹⁷ Als een filmstudio die voor een nieuwe scène wordt veranderd, is de blob voortaan de 'Incatempel'.¹⁸ Hoe dan ook, de beelden zijn niet in staat om de realiteit van het project, dat deels tot doel heeft

50

Months later, new renderings surface shortly before a public meeting intended to bring the project closer to the finish line by discussing the newly drafted Environmental Impact Report. The publicity seems to have worked its magic when not soon after, David Geffen promises 150 million dollars for the project and Mayor Eric Garcetti voices his support.²¹ Despite public opposition, Govan and Zumthor are unstoppable.

In April of 2019, the Los Angeles Board of Supervisors voted 5–0 in support of funding the project. Govan called up Zumthor to share the good news, noting, in reference to the public who had opposed the plan, 'there was some dissent by minor people who don't matter'.²²

At the time of writing, in May of 2020, demolition has begun while the people of 'Save LACMA' fight on, in vain.²³ They represent the more than 10 million inhabitants who are the spirit of Los Angeles: artists, labourers, teachers, small business owners and immigrants from across the globe. Their opinion is disregarded and only rarely given the time of day during the odd public discussion or community hearing, yet it is they who carry the lion's share of the financial burden necessary to realise the vision of the donor class. Whether or not the 'Inca temple' becomes an architectural masterpiece, as a public edifice it will lack the rich stylistic history of the old LACMA. It will no longer be an eclectic symbol of the heterogeneous culture of LA, and it will certainly not reflect the perception and opinion

het oorspronkelijke bouwwerk te slopen en tegelijkertijd een brug te bouwen over een historisch belangrijke boulevard, te matigen. In een campagne om de steun van de media te winnen, publiceert het museum een interview tussen Zumthor en Govan waarin zij hun bedoelingen op een sympathieke manier toelichten.¹⁹ Ondanks enige steun voor het nieuwe beige, spreekt historicus Robert Winter zich tegen het project uit en verklaart het tot 'Trumpitecture'.²⁰

Maanden later duiken er kort voor een publieke bijeenkomst om de milieueffectrapportage te bespreken, nieuwe beelden op die bedoeld zijn om het project dichter naar de eindstreep te trekken. De publiciteit lijkt zijn vruchten af te werpen, wanneer niet snel daarna David Geffen 150 miljoen dollar voor het project belooft en burgemeester Eric Garcetti zijn steun betuigt.²¹ Ondanks de publieke tegenstand zijn Govan en Zumthor niet te stoppen.

In april 2019 stemt de Los Angeles Board of Supervisors met 5–0 voor de financiering van het project. Govan roept Zumthor op om het goede nieuws te delen, waarbij hij opmerkt dat, wat het publiek betreft dat zich tegen het plan had verzet, 'er enige tegenstand was van een kleine groep mensen die er niet toe doen'.²²

Op het moment van schrijven, mei 2020, is de sloop begonnen, terwijl de mensen van 'Save LACMA' tevergeefs doorvechten.²³ Zij vertegenwoordigen de meer dan 10 miljoen inwoners die de spirit van Los Angeles vormen: kunstenaars, arbeiders, leraren, kleine ondernemers en immigranten van over

Chloé Macary-Carney

- 11 Thisisreno, 'Modernist Maverick "The Architecture of William L. Pereira" at the Nevada Museum of Art', *This is Reno*, 19 June 2013.
- 12 Thomas Harlander, 'The Nebulous Future of LACMA's Black Blob Design', *Los Angeles Magazine*, 26 March 2015.
- 13 Editors, 'Organic Dark Grey Form for LACMA Redesign Unveiled at Peter Zumthor Exhibition', *World Architecture News*, 7 June 2013.
- 14 Davis Douglas James, 'Architecture Renderings for Art Patrons, *People Places Spaces*, 15 August 2016.
- 15 Joseph Giovannini, 'In the Dead of Late August . . . Zumthor's LACMA Folly Continues', *LA Review of Books*, 22 August 2016.
- 16 Christopher Hawthorne, 'Here Are the Latest Designs for LACMA's \$600-million Makeover', *Los Angeles Times*, 6 April 2017.
- 17 Ibid.

- 10 Cat Garcia Menocal, 'Peter Zumthor to Redesign the Los Angeles County Museum of Art Campus', *Design Boom*, 2 mei 2013.
- 11 ThisisReno, "Modernist Maverick: The Architecture of William L. Pereira" at the Nevada Museum of Art', *This is Reno*, 19 juni 2013.
- 12 Thomas Harlander, 'The Nebulous Future of LACMA's Black Blob Design', *Los Angeles Magazine*, 26 maart 2015.
- 13 Editors, 'Organic Dark Grey Form for LACMA Redesign Unveiled at Peter Zumthor Exhibition', *World Architecture News*, 7 juni 2013.
- 14 Davis Douglas James, 'Architecture Renderings for Art Patrons, *People Places Spaces*, 15 augustus 2016.
- 15 Joseph Giovannini, 'In the Dead of Late August . . . Zumthor's LACMA Folly Continues', *LA Review of Books*, 22 augustus 2016.
- 16 Christopher Hawthorne, 'Here Are the Latest Designs for LACMA's \$600-million Makeover', *Los Angeles Times*, 6 april 2017.

- 18 Steven Sharp, '\$600-million LACMA Makeover Gets Another Redesign', *Urbanize LA*, 6 April 2017.
- 19 Lucy Walker (director), *Peter Zumthor: The Museum Reimagined*, short film commissioned by the LACMA for the exhibition 'The Presence of the Past: Peter Zumthor Reconsiders LACMA' (2017).
- 20 Patrick Lee, 'Q&A with Robert Winter, Author of LA's Seminal Architecture Guidebook', *Curbed Los Angeles*, 11 April 2017.
- 21 Brittany Martin, 'The New LACMA Is Now \$150 Million Closer, Thanks to a Record-Breaking Gift from David Geffen', *Los Angeles Magazine*, 4 October 2017.
- 22 Eric Garcetti, 'Statement: Mayor Garcetti on David Geffen's gift to LACMA', 4 October 2017, lamayor.org/statement-mayor-garcetti-david-geffen%E2%80%99s-gift-lacma.
- 23 Joseph Giovannini, 'LACMA, Part II: Spamming the Public', *LA Review of Books*, 13 februari 2020.

51

- 17 Ibid.
- 18 Steven Sharp, '\$600-million LACMA Makeover Gets Another Redesign', *Urbanize LA*, 6 april 2017.
- 19 Lucy Walker (director), *Peter Zumthor: The Museum Reimagined*, korte film in opdracht van het LACMA voor de tentoonstelling 'The Presence of the Past: Peter Zumthor Reconsiders LACMA' (2017).
- 20 Patrick Lee, 'Q&A with Robert Winter, Author of LA's Seminal Architecture Guidebook', *Curbed Los Angeles*, 11 april 2017.
- 21 Brittany Martin, 'The New LACMA Is Now \$150 Million Closer, Thanks to a Record-Breaking Gift from David Geffen', *Los Angeles Magazine*, 4 oktober 2017.
- 22 'Statement: Mayor Garcetti on David Geffen's gift to LACMA', 4 October 2017, lamayor.org/statement-mayor-garcetti-david-geffen%E2%80%99s-gift-lacma.
- 23 Joseph Giovannini, 'LACMA, Part II: Spamming the Public', *LA Review of Books*, 13 februari 2020.

of the richly multicultural people who inhabit the city. On the contrary, the new temple will stand triumphant in honour of the cultural domination and aesthetic pleasures of an elite. The controversy of the LACMA will have been a confirmation that it is capital and fame that hold the reins of power in the arid sand-swept lands of the far west.

Dissent at the LACMA / Opstand aan het LACMA

52

de hele wereld. Hun mening doet er niet toe en wordt nauwelijks aangehoord tijdens de zeldzame openbare discussies of hoorzittingen, maar toch zijn zij het die het leeuwendeel van de financiële last dragen, die nodig is om de visie van de donor-klasse te realiseren. Of de 'Incatempel' nu wel of niet een architectonisch meesterwerk wordt, als openbaar bouwwerk zal het de rijke stilistische geschiedenis van het oude LACMA missen. Het zal niet langer een eclectisch symbool zijn van de heterogene cultuur van Los Angeles, en het zal zeker niet de perceptie en de mening van de rijke multiculturele gemeenschap in de stad weerspiegelen. Integendeel, de nieuwe tempel zal er triomfantelijk staan ter ere van de culturele dominantie en de esthetische geneugten van een elite. De controverse rond het LACMA bevestigt dat het geld en roem zijn, die de teugels van de macht over de droge, door zandstormen gegeselde vlakten van het verre westen vast in handen hebben.

Vertaling: InOtherWords, Jesse van der Hoeven

Colm mac Aoidh

Liberty Hall, Loved and Loathed

oase 108

53

Liberty Hall, geliefd en verguisd